

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 871/2021
14.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Дервиша Гашанина, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару Кж1 53/21 од 08.04.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 9/21 од 18.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару Кж1 53/21 од 08.04.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 9/21 од 18.06.2021. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници К 65/20 од 08.10.2020. године, окривљени АА, је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ. На основу члана 258. став 3. ЗКП, оштећена је упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка у износу од 166.500,00 динара падају на терет буџетских средстава суда на основу члана 265. став 1. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж1 53/21 од 08.04.2021. године, усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Пазару, Одељење у Сјеници, првостепена пресуда је преиначена тако што је окривљени АА, оглашен кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 261. став 2. тачка 1), 8) и 9); члана 262. став 1. и члана 264. став 1. окривљени је

обавезан да плати и то: на име паушала износ од 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка: Основном суду у Сјеници износ од 29.000,00 динара, Вишем суду у Новом Пазару износ од 6.000,00 динара и оштећеној ББ, износ од 63.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена је ради остваривања имовинскоправних захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж 39/21 од 18.06.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а другостепена пресуда је потврђена док је жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару одбачена као недозвољена.

Против наведених правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару и Апелационог суда у Крагујевцу, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Дервиш Гашанин, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) и тачка 9), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 441. став 1. у вези члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде укине, а предмет врати на поновно одлучивање Вишем суду у Новом Пазару.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је Виши суд у Новом Пазару, повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца са образложењем да је кривични поступак према окривљеном вођен по оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Новом Пазару, Одељење у Сјеници, да је ожалбена пресуда донета поводом изјављене жалбе јавног тужиоца, због кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, које се гони по службеној дужности, а виши суд је својом пресудом окривљеног огласио кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и изрекао му условну осуду, чиме је окривљени оглашен кривим за кривично дело из члана 122. став 1. КЗ, а да за то није постојало овлашћење тужиоца за заступање у овом предмету. Према наводима захтева да би оштећени као тужилац преузео кривично гоњење и заступао оптужбу неопходно је да јавни тужилац одустане од оптужбе због кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које се гони по службеној дужности, након чега се оштећени пита да ли преузима кривично гоњење и заступа оптужбу, који поступак је прописан одредбом члана 52. став 1. ЗКП, по којој суд није поступио, већ је правну квалификацију радњи окривљеног према одредби члана 122. став 1. КЗ извршио само на основу чињенице што је у току претреса пред другостепеним судом оштећена изјавила да се придружује кривичном гоњењу и да истиче имовинскоправни захтев. Стога се, према наводима захтева, у ситуацији ако је виши суд заузео став да је оштећена преузела кривично гоњење и да ће у даљем току поступка заступати оптужбу

поставља питање како је било могуће да на претресу пред другостепеним судом оптужбу заступају и јавни тужилац и оштећена као тужилац.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произлази да је Основни јавни тужилац у Новом Пазару, Одељење у Сјеници, дана 25.07.2018. године, поднео оптужни предлог Ктo 61/18 против окривљеног АА, због постојања оправдане сумње да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, код ког оптужења је јавни тужилац остао до краја поступка пред другостепеним судом. У првостепеном поступку који је вођен по наведеном оптужном предлогу јавног тужиоца, окривљени АА је пресудом Основног суда у Сјеници К 65/20 од 08.10.2020. године ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, која пресуда је усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Пазару, Одељење у Сјеници преиначена пресудом Вишег суда у Новом Пазару, Кж1 53/21 од 08.04.2021. године, тако што је окривљени оглашен кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда. Апелациони суд у Крагујевцу је одлучујући жалбама браниоца окривљеног и Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, донео пресуду Кж3 9/21 од 18.06.2021. године којом је жалбу браниоца окривљеног одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио, док је жалбу Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару, одбацио као недозвољену.

Наиме, првостепени поступак је вођен по оптужном предлогу јавног тужиоца, поднетом због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које се гоњење предузима по службеној дужности и при том оптужном предлогу надлежни јавни тужилац је остао до окончања поступка пред другостепеним судом. Оштећена ББ је два дана након критичног догађаја – 03.07.2018. године поднела кривичну пријаву против окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда, а на претресу одржаном пред другостепеним судом дана 08.04.2021. године, испитана је у својству сведока и том приликом се изјаснила да се придружује кривичном гоњењу окривљеног и истиче имовинскоправни захтев.

Одредбом члана 65. став 2. ЗКП, прописано је да се приватна тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело, а ставом 3. истог члана прописано је да ако је оштећени поднео кривичну пријаву или предлог за кривично гоњење, а у току поступка се утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби, пријава, односно предлог сматраће се благовременом приватном тужбом ако су поднети у року предвиђеном за приватну тужбу. Дакле, у смислу цитираних одредби, оштећена је током кривичног поступка имала својство потенцијалног оштећеног тужиоца за случај одустанка јавног тужиоца од кривичног гоњења или ако се током поступка утврди да се ради о кривичном делу за које се гони по приватној тужби.

Врховни касациони суд налази да је оштећена подношењем кривичне пријаве против окривљеног као и изјавом датом пред другостепеним судом када је испитана у својству сведока, којом приликом се изјаснила да се придружује кривичном гоњењу

против окривљеног и истиче имовинско правни захтев, јасно изразила своју вољу за кривични прогон окривљеног.

Стога, у ситуацији када се спроведе кривични поступак по оптужном акту јавног тужиоца за кривично дело које се гони по службеној дужности, те суд након одржаног главног претреса на основу утврђеног чињеничног стања оцени да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела које се гони по приватној тужби, изјава оштећеног дата у кривичном поступку да се придружује кривичном гоњењу, по оцени овога суда, сматраће се изјавом за настављање поступка за кривично дело за које се гони по приватној тужби.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, неоснован.

Према наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нижестепени судови нису правилно применили одредбу члана 16. став 2. и 5. ЗКП, јер су погрешно прихватили исказе оштећене и њене сестре као истините, логичне и убедљиве, док искази сведока ВВ, ГГ и ДД нису прихваћени, нити је одбрани окривљеног поклоњена вера, при чему иста није оцењена у вези са осталим изведеним доказима, а посебно са налазима и мишљењима вештака медицинске струке, према којима је искључена свака могућност да су телесне повреде описане у изреци пресуде, могле настати ударцима штапом на начин како је то описала оштећена у свом исказу а тим пре, што је иста затражила медицинску помоћ тек трећи дан након критичног догађаја, због чега, није постојао законски основ да се окривљени огласи кривим за предметно кривично дело, тако да је на његову штету повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости, по оцени овога суда, бранилац окривљеног, иако формално истиче повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, при чему из таквих чињеничних закључака даје сопствено виђење критичног догађаја различито од оног описаног у изреци побијане пресуде, због чега бранилац суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаним пресудама, чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да су разлози пресуде противречни изреци, затим да су разлози о одлучним чињеницама које су биле предмет доказивања потпуно нејасни и противречни као и да постоји противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, наводима да је окривљени неосуђивано лице, рођен 1942. године, отац четворо деце и слабог имовног и здравственог стања, које околности суд није

потпуно и правилно ценио на страни окривљеног, тако да је пресуда и у погледу одлуке о кривичној санкцији неправилна и незаконита.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева не указује да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, већ да је неправилна одлука о кривичној санкцији, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања и тиме указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 16. став 2. и став 5, члана 438. став 2. тачка 2), члана 440. и члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног као разлог подношења истог, истиче повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, али истакнуту повреду закона не образлаже, не указујући у чему се огледа прекорачење оптужбе.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку односно поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања, који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона, на коју се захтевом указује, то је оцењено да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић